

571

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת לך לך, תשפ"ד

דברי הימים

מתוך מכתב שכתב אודות הניסים במלחמת ששת הימים מרן ראש הישיבה הגאון הרב נחום פרוצוביץ זצלה"ה, י"ח במרחשוון תשמ"ז

תורה וגמח"ס כאמור בגמ' (סנהדרין צח:): מה יעשה אדם וינצל מחבלי של משיח וכו'.

הישיבה אט אט חזרה למסלולה בליומן, אך המצב הכספי עוד יותר קשה כיון שכל המקורות נותנים עבור המדינה וכמובן אין שייך לישיבות כלל, ולכן יבורך כל מי שיש לו הרגשה של עזרה לעת מצא זו, ואשרי היחיד המבין לעת כזאת במצבן של בני הישיבות בארץ והישיבות ומונהליהן, וממש אני מודה באופן מיוחד להוכתרה שהשתדל וגם ה' מעשה לגבי... שליט"א לשלוח עזרה לעת כזאת, ורואני שממש אורו פניו של הג"ר בינוש שליט"א, אך חוץ מן הסכום שנתקבל גם מן ההרגשה שיש מאן דהוא מרגיש ורוצה לעזור בעת דוחק וצרה.

כי הרי השבוע האחרון עברנו הרי ממצב של סכנת מות ממש לישועה גדולה, כי ביום ב' העבר היינו מופגזים קשה בלי הרף בערך כעשרים וארבע שעות, והישיבה הייתה בטוח ישר ומרבית הפגזים הופנו לסביבותיה, וגבר עלינו חסדו כי פגעו שלשה פגזים פגיעה ישירה בבנין הישיבה ונקבו חורים גדולים בקירות וחדר אחד נחרב כולו וגם נפגעה מערכת המים והגז והחשמל אך בחסדי ה' לא נפגע איש, יש להוסיף כי הפגז האחרון שנורה מן הערבים בבוקר של יום ג' נורה ופגע בישיבה הקדושה, אך אולם הישיבה לא נפגעה רק השמשות נפלו רובם, וברוך השם על כל אשר לכל ישראל...

אצלנו רואים ישועת ה' באופן בלתי רגיל, אך הענין עדיין בהתחלת ממש ומי ידע מה צפוי בעתיד, אך צריכים להתפלל להשי"ת ולהתחזק ככל היכולת כדי לכות בניסים נוספים ובגילוי שכינתו עלינו מהרה לעיני כל הגוים, כנראה בעליל שאלו הם ימות המשיח ממש, וקרב ובא במהרה היום הנכסף, וצריך לזכות לו ע"י

הגנו מתכוננים למחר איה"ש לעלות לרגל למקום בית קדשנו ותפארתנו אצל הכותל המערבי, ואולי נזכה שיבנה בקרוב לעינינו ונזכה לעלות לרגל יחד עם כל ישראל אחינו אמון ואמן.

מתוך הספר 'בנין נחום'

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 5:53	Miami, FL - 6:24
Brooklyn, NY - 5:40	Monsey, NY - 5:40
Chicago, IL - 5:31	Montreal, Quebec - 5:31
Houston, Texas - 6:21	Passaic, NJ - 5:41
Johannesburg, S. Africa - 6:03	Toronto, Ontario - 5:57
Lakewood/Deal, NJ - 5:42	Yerushalayim - 5:19
London, UK - 5:28	Zurich, Switzerland - 5:59
Los Angeles, CA - 5:47	

גלה כבוד מישראל

יחד עם כל עולם התורה אבנים דרוזים אנו עלי כבוד אשר גלה בהעלות בסערה האשיתיה מה המתגבר בחזרה עמוד האש אשר התורה היתה נשפטה אפיו כשעלה ובאבותיה שנה יוסם ולילה וזאת היתה משה חיינו. חזם כבודה כבוד דורשית יקרת עמלית, הוא הגבור חוסם על עריבת תורה ישראל המעיד תלמידים לארשים הנחלים אבות תורה וטפחותה. סודותה דאומותיה דודש טוב לעמו ודכים הטיב פועלו. חסיד לגביר. לינו כאלום מירב בדרתן של ישראל וטפח בטפחותו

הארי החי ראש ישיבת עטרת ישראל

מרן הגאון הגדול רבי

נרון מרדכי אזרחי

זצלה"ה

בן הגאון רבי ישראל זצ"ל
 זחנת מרן הגאון רבי מאיר בלוי חודש זצ"ל

איה לוקול ואיה סוסר. איה בקאיים תוישנים לראותך בדברים ערבים

פורה וזרה חזרי שנה ורגעלמי באפוסים. אבל יודו שני לך בטפח המעוררים כי יפיק ברות ופי יודים שברים יי ליום סלוחתם וישם לשערים בלי סלוחתם אבדו ופלה נעורים

תחנותים נעמד כפי אחיו

חורינו הגאון הגדול רבי יעקב יצחק אזרחי שליט"א

חוראני בישיבת הספר
 ולכל המשתתף ברחמינו שליט"א
 בעל תחנות ליום לעשרתם הגדול ובהמשך הרוחם מרן המורה ורובנותה תחנותו

וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'

ישיבת מיר

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
שערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

מל ולא פרע

כתב היש"ש שאין מצוה כלל במילה בלא פריעה והמל לא קיים עדיין אפילו חצי מצוה ולכן אין לחלק בשבת מילה ופריעה ע"י שני מוהלים, וחולק על הנוב"י ומהר"ל דסבר דמילה לבד כבר הוי מצוה אלא שעדיין לא יצא חיובו עד שיעשה גם פריעה.

והנה ביבמות ע"א ע"ב אמר רבה בר יצחק אמר רב לא ניתנה פריעת מילה לאברהם אבינו שנאמר בעת ההיא אמר ה' אל יהושע וכו' (ושוב מול את בני ישראל שנית), מאי שוב אלא לאו לפריעה, ומאי שנית למילה סוף מילה לתחילת מילה מה תחילת מילה מעכבת אף סוף מילה מעכבין בו וכו'. ומבואר בדברי הגמ' דדין פריעה לא ילפינן אלא מקרא דכתב ביהושע שוב שנית ולא מקרא דכתב בן שמונת ימים ימול וכן ביום השמיני ימול דפסוקים אלו איירי במצות מילה לבדו ולא ילפינן פריעה אלא מקרא דכתב ביהושע וכמו שכתבו תוס' שם דע"כ היינו דפריעה הלכה למשה מסיני הוא ויהושע אסמכיה אקרא.

והנה בשו"ת ח"ס י"ד סי' רמ"ט דן לענין מי שנימול ומצאו לאחר זמן

- המשך בעמוד הבא -

במה אדע כי אירשנה (טו, ח)

אברהם אבינו שאל את הקב"ה "במה אדע כי אירשנה"? והוא ענה: "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה" (שם, יג). פירשו חז"ל (גדרים לב). שהתשובה "כי גר יהיה זרעך" וגו' היא עונש על השאלה "במה אדע".

וצ"ב מדוע נענש אברהם אבינו על שאלתו זו, הרי נאמר במדרש (ב"ר, מד) "ויאמר אלקים, במה אדע" רבי חייא ב"ר חנינא אמר: לא כקורא תגה, אלא אמר לו באיזה זכות", אם כן למה נענש אברהם על כך?

ביאר מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה: יש ללמוד מכאן עד כמה עבדות מחייבת. עבד אינו שואל, הוא חייב לקבל את דברי אדונו כפי שהם. לפיכך, אפילו שאברהם אבינו שאל באיזה זכות יירשנה, הוא הראה בכך שחסרה לו שלימות העבדות. לכן הוצרכו בניו להתחנך בכור ההיתוך של עבדות מצרים ולהתיישר בעבודת פרך, עבודה שלימדה אותם שלעבד אין אפילו זכות לשאול.

כל עבודת בני ישראל במצרים היתה ללא תועלת כלל, רק על מנת לענותם. כמבואר בגמ' (סוטה יא.): "את פיתום ואת רעמסס" רב ושמואל, חד אמר: "פיתום שמה, ולמה נקרא שמה רעמסס, שראשון בניו להתחנך בכור ההיתוך של עבדות מצרים ולהתיישר בעבודת פרך, שראשון ראשון פי תהום בולעו". דהיינו, כל עבודתם היתה לריק, ובכל זאת כיוון שהיו עבדים הם לא יכלו למחות על כך, משום שעבד חייב לעשות את רצון אדונו. כך גם העבדות לבורא ית', היא מחייבת התבטלות מלאה לרצונו של ית', רק משום שזה רצונו של אדונו.

קונטרס עבד נאמן

דברי הוותינו

רוח סערה עושה דברו

הנה מה שנעשה דברים מזעזעים באחינו בני ישראל, אשר תצילנה אזנים משמוע, בשנאה, ברוע ובאכזריות שאין לתאר, ה' יקום דמם, והשבויים יוציאם ה' ברחמיו במהרה מאפלה לאור, והפצועים ישלח דברו וירפאם וישובו לאיתנם ויתמיד בריאות גופם ונפשם.

דהמע"ה (תהלים קמ"ח) פתח הללוהו שמי השמים והמים אשר מעל השמים, יהללו את שם ה' כי הוא צוה ונבראו, ויעמידם לעד לעולם חק נתן ולא יעבור, הללו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהמות, אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשה דברו. ובפרש"י "רוח סערה העושה את דברו ושליחותו ואמרו רבותינו שהדברים הללו היו תחילתם גנוזים בשמים ובא דוד והורידן לארץ לפי שהן מיני פורעניות ואין נאה להן להיות גנוזין במגוריו של הקב"ה.

ביאור דבריו שלכאור' רוח סערה היה מקומה להיות נמנית עם שמי השמים והמים אשר מעל השמים, ולמה מנאם דוד ב'הללו את ה' מן הארץ' ופי' דמחמת שזה בפורענות קאי, ואף שהיו תחילתם גנוזין בשמים הורידן דוד לארץ.

עומק נוסף יש בזה בדרך אשר צריכים אנו לילך בה בימים אלה. דהנה יק' הלשון 'רוח סערה עושה דברו' מה דגש מיוחד ברוח הסערה שעושה היא דברו, הא כל המנויים קודם גם הם עושי דברו.

אלא דבא זה ללמדנו כי הנה כאשר עולם כמנהגו נוהג, כל א' מכיר בהנהגת הבורא את בריאתו, אך הקושי יבוא לאדם בעת 'רוח סערה' אזי יש להבחין ולדעת ולהשיב אל הלב כי זו הרוח סערה 'עושה דברו' היא. וזה הראשית לכל אשר יש לנו לדעת כי דברים הללו מאתו יתברך הן, ובלא רצונו לא יוכל א' להזיקנו כלל.

וכמש"כ הרמב"ם (מורה נבוכים ח"ב פמ"ח) "פשוט הוא מאוד שכל דבר מתחדש יש לו סבה קרובה חדשה אותו, ולאותה הסבה סבה, וכן עד שיסתיים הדבר לסבה הראשונה לכל דבר, כלומר רצון ה' וחפצו, ולפיכך פעמים נשמטים בדבר הנביאים כל אותם הסבות האמצעיות, ומיחסים לה' אותה הפעולה הפרטית המתחדשת, ואומרים שהוא יתעלה עשאה". וכו'.

"ואמר במה שתהיה סבתו בחירות אנושיות כמלחמת עם שנמסר בידו עם אחר, או אדם שנתעורר להזיק לאדם אחר, ואפילו בקללה, אמר בהשתלטות נבוכדנצר הרשע וצבאותיו, אני צויתי למקדשי גם קראתי גבורי לאפי, ואמר בגוי חנף אשלחנו, וכו' ובהצלת יוסף הצדיק מן הכלא אמר שלח מלך ויתירהו" וכו' ומבאר שם כגון מעשה יונה הנביא "ואמר במה שהיתה סבתו רצון בעל חי ותנועתו לצרכיו החיוניים, ויאמר ה' לדג, כיון שה' הוא אשר עורר בו אותו הרצון, לא שהוא עשאו נביא

שלא גמר ציצין המעכבין את הפריעה ולכן חזר הוא לעשות פריעה כהלכתו וזן הח"ס אם יש לו לברך ברכת וצונו על המילה עכשיו. וכפשוטו היה נראה דלא שייך ברכה זו על הפריעה כיון דבאמת פריעה אינו בכלל מצות מילה אלא הוא הלכה למשה מסיני וא"כ איך יברך על הפריעה ברכת וצונו על המילה.

וכתב הח"ס דבאמת שייך גם על הפריעה לברך ברכת וצונו על המילה דבאמת לשון מילה אינו לשון חיתוך אלא לשון הסרת דבר ולכן נכלל בלשון מילה בין מצות החיתוך ובין מצות הפריעה.

אכן הקשה הח"ס דאף שנאמרה הלכה למשה מסיני שצריך לעשות פריעה והמל ולא פרע לא יצא המצוה מ"מ הרי פרשת כרת לא נאמרה אלא בפרשה שנאמרה לאברהם אבינו בן שמונת ימים ימול (וכן הביא פסוק זה הרמב"ם בספחמ"צ מ"ע רט"ו דמכאן דחייב כרת), והרי בקרא זה לא נאמרה לאברהם פריעה כלל, ולא נאמרה לו דין כרת אלא במי שלא מל אבל המל ולא פרע בודאי לא נאמרה לאברהם חייב כרת דהרי כל מצוה לא נצטוה על הפריעה כלל, וא"כ מנא ליה לגמ' שיש חייב כרת על המל ולא פרע.

ומזה הוכיח הח"ס דבודאי מאחר שנאמרה הלכה למשה מסיני שיש חייב פריעה הרי גם מצוה זו בכלל מה דכתיב בן שמונת ימים ימול ולכן גם על זה נאמרה חייב כרת. ובאר הח"ס דמה שנאמרה חייב כרת הוא על מי שלא קיים מצות בן שמונת ימים ימול ומצוה זו הוא להסיר כל מה שנקרא עליו שם ערלה ובזמן אברהם לא נאמרה עדיין הלכה דעור הפריעה הוי ערלה כלל ולכן לא הוי מצוה להסירו אבל מאחר שנאמרה הלכה למשה מסיני דגם עור הפריעה הוי נמי ערלה (ויש לדון בזה לפי בית הלוי, וע' תועפות ראם), א"כ גם פריעה הוא בכלל מצות מילה שהוא הסרת כל הערלה ולכן לאחר שנאמרה הלכה למשה מסיני דגם עור הפריעה הוי ערלה ממילא שהמל ולא פרע חייב כרת כיון שלא קיים מצות בן שמונת ימים ימול שהוא הסרת כל הערלה.

ובריש התשובה (ד"ה אם לברך) הביא הח"ס ראייה דפריעה ג"כ בכלל לשון מילה דמילה פירושו הסרת הדבר ולא דוקא חיתוך מהא דאנו מברכים וצונו על המילה ואין מברכים כלל על הפריעה והלא פריעה ג"כ מצוה הוא, וע"כ דגם פריעה נכלל בברכת וצונו על המילה, ומוכח דגם על הפריעה שייך ברכת וצונו על המילה ולכן גם בנידון שלו שעושה רק פריעה יברך עליו ברכת וצונו על המילה. ויש להאריך בזה בדעת החכמת אדם ואכמ"ל.

והראה לו חזון". וכו' וכמו שאמר לו הקב"ה לאלהיה (מלכים א' י"ז ד') "והיה מהנחל תשתה ואת העורבים צויתי לכלכלך שם" ושם (ט') "קום לך צרפתה אשר לצידון וישבת שם הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך" היינו שכל הכחות כולם מעשי ה' הם, והכל הוא בבחינת 'רוח סערה עושה דברו' הגם שנראין הדברים כביכול נעשו ברצון מי שנראה לעינינו כי הוא עשה את הדבר אך אין זה אמת, כי אם הכל מאתו יתברך.

והמבין את זאת, היא לו משען ומשענה בפרט בימים אלה, כאשר יודע כי הכל מה שנעשה הוא מאתו יתברך, ואין לתלות שום דבר כלל אף כח בעולם, בין מה שאנו מבינים, ובין מה שאין מבינים, שכן הרוח סערה היא העושה דברו של הקב"ה.

אמונה יסוד לכל

כן הוא בענייני תפילה, היאך יתכן שיהיה האדם מתפלל, ומבקש רחמי ה' שייטיב עמו, בהיותו חוטא בדברים שבין אדם לחבירו, וקפידתו של חבירו עליו, מה כח יהיה בתפילתו, שכן העניינים אינם נחלקים כלל. דהרי אנו בניו של הקב"ה, וכי יעלה על דעתו של א' כי הקב"ה יקבל תפילתו ויטיב עמו באשר הוא מרע את בנו, אדרבה ח"ו יענשו.

הבחנה זו גם כח יש בה, כאשר יתקשה האדם, מחמת איזה סיבה שיש עמו טינה בלבו, ואף שיהיה צודק בעיניו, אך אם יתבונן כי הזולת אינו סתם אחר, אלא בנו של הקב"ה הוא, אזי יתמלא כח למשול ברוחו ולקרבו ולהיטיב עמו על אף הקושי, שכן בן המלך הוא.

נמצים אנו כי הדרך אשר יש לנו לילך בה תחילה, הוא החיזוק באמונה, בידיעה שכל הנעשה מאתו יתברך, אף לפרטי פרטים, ובזה לא יק' כלל בעיני האדם לשפר וליישר דרכיו ומדותיו וסלוח והיטיב את חבירו. ועי"ז שישלים מה שבכחו את דרכיו בעניינים שבין אדם לחבירו, אז תהא תורתו ותפילתו כראוי.

ובקהלת (י"ב י"ג) כתיב "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם" ודרשו ע"ז (ברכות ו' ע"ב) "מאי כי זה כל האדם א"ר אלעזר אמר הקב"ה כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה". הרי שאם מתנהג אדם חלילה שלא כרצון ה', הרי מערער הוא את יסוד העולם. ע"כ הבוחר לילך בדרך של אמונה וירא"ש, שב ושקט הוא, בטוח ורגוע בכל המצבים כי יתן תמיד אהבת ה' אותנו נגד עיניו.

חובת ההשתדלות

מפורסם כי סח מרן הגר"י אברמסקי זצוק"ל, אודות פרק הזמן אשר שהה בסיביר, ושם הקור מאוד גדול, ובכ"ז לא חלה הוא בזה כלל באותו הזמן, ובדבריו כי בהגיעו לשם נשא עיניו למרום ובקש מהקב"ה, דהנה איתא בגמ' (ע"ז ג' ע"ב) "א"ר חנינא הכל בידי שמים חוץ מצינים ופחים שנאמר צנים פחים בדרך עיקש שומר נפשו ירחק מהם" ואמר בתפילתו כי באותו הזמן אשר הוא בסיביר, אין לו כי אם בגדו שהיה עמו, ואין הוא 'דרך עקש' הרי שעתה הצינים ופחים מסורים בידי שמים, וכך היה שניצל מן הצינים ופחים ולא חלה בזה כלל.

הדברים אמורים גם לנו, בימים אלה, אשר בעקבות המתרחש ההוראות של הממונים יש בהם כדי להציל חיים, ואין להתרשל בזה כלל, וכאשר נשמעת הקריאה כי צריכים לילך למקום יותר שמור, יש לעשות זאת בלא התחכמות, וודאי שאין מקום לסקרנות אשר יש בה כדי סכנה ממש.

ובאשר נקשור כל הדברים יחד לפני ה', החיזוק וההתבוננות באמונה, ובעניינים שבין אדם לחבירו, ואז יהיה תוספת כח בתפילתנו ובתורתנו לפניו, ובעז"ה ייטיב עמנו להושיע אותנו, ויעשה עמנו נסים ונפלאות, ונזכה לגאולה השלימה בב"א.

ובאשר כל אחד מפשפש במעשיו בחפשו מה זאת עשה ה' לנו, הנה הדברים הנ"ל מוכרחים הם מאוד, כי כאשר יהיה בא להתחזק בענין או מדה שחפץ לתקנם, הרי כי הידיעה שהדברים אינם כלל אלא רק ברצונו יתברך, בזה יהיה בכחו לתקן מדותיו והנהגותיו, שאם לא יהיה זה שוכן בלבבו כראוי, אזי לא ינצל מן הכעס והקפידא ושאר מדות מגונות, שכן יתלה מעשים שנעשו לו באחרים, ולא יכיל צערו וכעסו בלא להשיב, משא"כ המתבונן בזה ומשים ידיעתו לנגד עיניו כי הכל מה שנעשה הוא מאתו יתברך, אזי גם כאשר יהיה לפניו קושי, יהיה בכחו לגבור ולהתעלות.

וכפי שזכרנו לפני עשרות בשנים שזכינו לשמוע את דבריו של מרן המשגיח הגר"י לוינשטיין זצוק"ל עוד בצעירותי כתלמיד בישיבת חברון, שהיה נושא מדברותיו בשעת שבת בין השמשות, לא ניתן לשכוח את שהיה שב ומשנן באזנינו "אמונה איז אל"ף אמונה איז תי"ו" כלומר האמונה היא הבסיס לכל העניינים, ולא ניתן כלל לנתק בין המעשים שבכל יום ויום לבין האמונה.

זה גם הביאור במה שאמר דוד המע"ה (תהלים קיט') "כל מצותיך אמונה" כפי שביארו רבותינו, דזו היא יסוד לקיום כל המצוות, ותיקון כל המדות. כל מצותיך אמונה היינו שבאמצעות אמונה יכול להשתלם בכל המדות ולקיים כל המצוות, כי המפריע הוא הכעס והקנאה התאוה ושאר דברים הנדמים בעיני האדם, אך המאמין יודע שאין אדם נוגע במוכן לחבירו, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה אא"כ מכריזין עליו מלמעלה, על כן יסודית היא לכל העבודה. ואף בעת שאדם טרוד בצערו ואין כוחותיו עמו, חייב הוא לפנות בחזקה ולהפנות ליבו למעלה אל ה', כמו שאמר דוד המע"ה (תהלים קט"ז ג') "צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא".

ובאשר יתן אדם על לבו כי הכל מאתו יתברך, ויבין כי דברים נוראים אלו הם בהשגחתו, ומשיתחזק באמונתו, וידע אהבת ה' אותנו, שאנו בניו. אז בד בבד כאשר נעסוק לשפר דרכינו ולהיטיב ארחותינו, יהיה זה הבסיס, שכן אם לא יחיה את חייו בידיעה כי מאת ה' הכל, א"כ למה לא יכעס את זולתו, וכד' אך להיפך ככל שתקדם לנו ידיעה והבנה זו אזי יהיה לנו הכח לתקן בעז"ה.

נחפשה דרכינו

יש לדעת כי עניינים שבין אדם לחבירו, אין גדרם בין אדם לחבירו ותו לא, שכן כאשר יחפוץ אדם להגביר חילים בעסק התורה, הנה זה לא יתכן אלא כאשר יהיה עוסק בה כראוי, היינו שיהיה לו שם 'עוסק' בה, וזה עם תנאי קנייניה, והמעייין במתני' (אבות פ"ו) יראה כי הרבה מאוד ממ"ח הקניינים שבהם נקנית התורה עניינם בדברים שבין אדם לחבירו.

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Our Weapons of War

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz shlita

This week's parashah contains the story of Lot's capture by the four kings, and Avraham's subsequent battle against those kings, from which he emerged triumphant, and brought back Lot. The Ramban, citing the Midrash, teaches that this is an instance of maaseh Avos siman labanim, indicating what will occur le'asid lavo. The four kings allude to the four exiles of Klal Yisrael, and Avraham Avinu represents Klal Yisrael, who, through the zechus of the tzaddikim who emulate Avraham Avinu, will fight and overcome their foes.

Although the war Avraham fought seemed like an impossible mission — one man against the whole world — Avraham won nonetheless, because when someone tries and works hard, he is zocheh to victory.

The Chofetz Chaim elaborates on this Ramban, explaining that this is a lesson for all times, teaching us that we should keep trying and working and growing and davening and learning. The Chofetz Chaim adds that when the Torah relates that in the end they all went to Emek Hashaveh and crowned Avraham king over the whole world, that alludes to the time of the geulah, when Moshiach will come and the whole world will crown Klal Yisrael as kings. Now we are in a state of war, and during this time we have to work hard for our ruchniyus, but le'asid lavo we will be zocheh to everything good.

This is a great chizuk for us, teaching us that whoever is misgaber during a time of galus, when it seems so difficult to be misgaber, will merit much good.

The parashah contains another powerful lesson that is highly relevant to this time, when Klal Yisrael needs tefillos and zechusim so badly, after the mind-boggling events that happened here, with so many people killed and injured, and so much damage done. Klal Yisrael remains in a state of danger; we always knew what the Arabs wanted to do to us, but now Hashem let them do it. We have to thank Hashem for watching over us until now and daven to Him to continue to watch over us.

We need the zechus of tefillah and the zechus of Torah, but many people wonder, what can I, a simple individual, accomplish? Yet from Avraham Avinu we see that one person who fights can make a big difference. Whatever you do truly matters.

Every Cry Counts

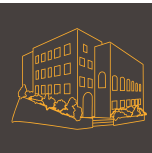
Pirkei d'Rabbi Eliezer (ch. 48) relates that there was an expectant woman in Mitzrayim named Rachel who was working with her husband in Mitzrayim making cement, and she miscarried, and the baby slipped into the cement and died. She then issued a great scream, and the malach Michael came, took the brick containing the baby, and brought it up to the Kisei Hakavod. This woman's tefillah, amid her great tzaar, went up to the Kisei Hakavod. This shows us the power of one person's tefillah. We shouldn't think, what difference does it make if I daven or say Tehillim? Every heartfelt tefillah that we utter ascends to Shamayim.

The Radal, a peirush on Midrash, sees this incident alluded to in the passuk רָחֵל מִבְּקָה עַל בְּנֵיהָ. The simple meaning is that Rachel Imeinu is crying for her children, but the Radal says that it hints to this Midrash. He also points to the Targum Yonasan ben Uziel's interpretation of the Torah's statement, at the end of Parashas Mishpatim, then when Hakadosh Baruch Hu gave the Torah, Nadav, Avihu, and the Zekeinim saw a vision of כְּמַעֲשֵׂה לְרַגְלֵי רָחֵל בְּמַעֲשֵׂה הַסְּפִיר, they saw the brick of that baby, whose mother, Rachel, cried out when he died.

All of our tears, all our agmas nefesh, all the tzaros we suffer in galus — Hashem has them all beside His Kisei Hakavod. Every cry of every Yid ascends to Him, as He revealed to us at Matan Torah. When Hashem gave us the Torah, He did so because He wanted to give us all the good and all the berachah and all the siyatta d'Shmaya. When we learn Torah and keep the mitzvos, we are zocheh to Hashem's love, and to geulos and yeshuos.

Let's remember the brick of the woman who cried out to Hashem, and strengthen ourselves together to daven for the good of Klal Yisrael. Let's take on an extra limud together, whether we're learning in yeshiva or whether we're baalei batim, for the zechus of all of Klal Yisrael. Let's dedicate this extra learning and davening as a zechus for refuos and yeshuos, and so that the captives should be returned. Hashem should watch over all of us, so that no one should be hurt or killed, chas v'shalom.

Every tefillah we daven, and every bit of Torah we learn, makes a difference. We shouldn't think that this was true

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

only in previous generations; we just saw, last week, that Noach is described as a tzaddik בְּדֹרֵיָוֶן, which, Rashi explains, means that in Avraham's generation he would not have been considered a great tzaddik. The Chofetz Chaim al haTorah notes that this teaches us an important lesson: We may wonder whether our tefillos and our Torah are worth anything, but the Torah is telling us that these merits are viewed in the context of בְּדֹרֵיָוֶן, our generation. Specifically our davening and our Torah are what will bring salvation, because even though they may not be on the level of previous generations, Hashem knows that the yetzer hara we face is formidable, so everything we do for the zechus of Klal Yisrael makes a difference. And we need so many zechusim to overturn the middas hadin and transform it to middas harachamim.

Tefillah is what accomplishes that, along with the zechusim of Klal Yisrael.

Taking the Initiative

Another parallel between the war Avraham fought in this parashah and our current situation is that Lot's capture was preceded by a dispute between his shepherds and Avraham. Similarly, our current galus was caused by sinas chinam and disputes; when there is hatred among us, Hashem sends against us, middah k'neged middah, a nation that is full of hatred. There is no other explanation for what they did.

When we see this outpouring of hatred, we need to be mesaken this area so that we can bring the final geulah.

Pirkei d'Rabbi Eliezer says that Yishmael's name alludes to what Yishmael is going to do to Klal Yisrael before Moshiach comes, causing us to cry out to Hashem because of the tzaros they bring upon us. We are going to daven to Hashem, and He will hear our tefillos — yishma Keil — and bring Moshiach.

Let's cry out to Hashem over these terrible tzaros, every one of us, begging Him to protect Klal Yisrael.

It's very easy to say, "I'm sitting in my home, I'm sitting in America, and everything's okay here," but when we cry out for others, and add zechusim for Klal Yisrael, we're bringing about a tikkun for sinas chinam, because we're showing that we care about others and we want to protect them and help them. That is the antithesis of infighting.

If we have anything that we ourselves need to fix, this is a time of teshuvah in Klal Yisrael, and we should pay particular attention to avoid conflict. Let's think whom we may have hurt with our words, and what we have

done that could have caused distance between ourselves and others. Perhaps we spoke words of mussar, but said them painfully, violating the prohibition of לֹא תִשָּׂא עֲלֵיו לֹא תִשָּׂא, which applies even when giving tochachah. You have to be careful how you reprove someone, ensuring that the person is not hurt or embarrassed as a result. How careful we must be with our words, to be extra sensitive and extra good to others.

The antidote to the Mabul, which also represents galus, was chessed — kindness even to animals, even to a cockroach or an ant. How much more meaningful is it when we do chessed for pure, holy Yiddishe neshamos, and how sensitive and good we must be to them!

We should try to strengthen ourselves in these three areas: Torah, tefillah, and chessed, and remember that every individual's efforts make a difference.

Baruch Hashem, Klal Yisrael is making exceptional chizukim, with these beautiful tefillah gatherings and teshuvah initiatives. When we join together, as a unit, everyone's power is multiplied, so if we can strengthen ourselves together, we can amass enormous zechusim for Klal Yisrael.

Rav Tzadok and other sefarim hakedoshim, such as the Sfas Emes, say that the command to Avraham of lech lecha implied that he should go up from one madreigah to another and constantly grow. We have been presented with a major opportunity to elevate ourselves, so let's take advantage of it and increase our Torah and tefillah and pursuit of shalom.

The word lech has the same letters and gematria as kol, and the two words lech lecha are double kol, hinting to Olam Hazeh and Olam Haba. By elevating ourselves, we can be zocheh to kol in both this world and the next, and to enjoy an Olam Hazeh that is mei'ein Olam Haba — אשרִיךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹב לְךָ לְעוֹלָם הַבָּא — which is the lot of Avraham Avinu's talmidim. Let's continue in his path, let's take on extra chizuk, and may we be zocheh to berachos and yeshuos together with all of Klal Yisrael.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Sebrow Capital